

Zašto kršćani nastoje slušati Boga?

„Moja je hrana vršiti volju onoga koji me posla i vršiti djelo njegovo” (Ivan 4,34). Tako Isus opisuje cijeli svoj život, kao poziv da živimo u slobodi, postajući sluga svima, kroz ljubav.

24.09.2024.

Sažetak

1. Što je poslušnost?
2. Zašto nastojimo biti poslušni Bogu?

3. Trebamo li slušati Crkvu?
 4. S kojim raspoloženjem nastojimo biti poslušni Bogu?
 5. Je li poslušnost suprotna slobodi?
-

1. Što je poslušnost?

Rječnik definira poslušnost kao „pokoriti se volji onoga tko zapovijeda“. Glagol koji koristimo, međutim, dolazi od latinske kombinacije ob-audire, to jest, "slušati prema", pa pokazuje stav slušanja onoga koji se pokorava. Iz tog slušanja dolazi mogućnost spoznavanja volje drugoga, razumijevanja i prihvaćanja volje drugoga. Na taj se način nastoji ispuniti tu volju: to je ono što zovemo poslušnost.

U odnosu čovjeka s Bogom, odgovor čovjeka Bogu, koji se prvi objavljuje,

naziva se „poslušnost vjere”. Pred Božju stvarnost čovjek podlaže svoj um i volju, pristajući tako cijelim svojim bićem Bogu koji mu je izašao ususret (usp. Katekizam, 143).

„Slušati u vjeri znači slobodno se podložiti riječi koja se čuje, jer njezinu istinitost jamči Bog, sama Istina“ (Katekizam, 144). Kada se Bog objavi i prenese čovjeku svoj plan spasenja, čovjek shvaća da se može potpuno pouzdati u Boga, slobodno odgovoriti Bogu i pripremiti se ispuniti njegovu volju.

U Bibliji ima mnogo primjera poslušnosti Bogu: od Abrahama, koji je poslušao Boga i tako postao otac izabranog naroda, do Marije, koja je svojim *da* omogućila utjelovljenje Sina Božjega. Stalno nalazimo likove koji primaju poruku od Boga i vjeruju mu, ostvarujući u praksi ono što im Gospodin predlaže u vezi s

njihovim životom, poviješću izraelskog naroda itd.

U svojoj poslanici Filipljanima sveti Pavao hvali Krista koji je bio poslušan do smrti, čak i smrti na križu (Filipljanima 2,8). Svojom poslušnošću, koja je vrhunac povijesti ljudskog odnosa s Bogom, Krist nam je donio spasenje koje smo izgubili nakon neposluha Adama i Eve. Od Kristova dolaska ljudi ponovno mogu slušati Riječ Božju i slijediti je na nov način.

Sveci su i primjer poslušnosti Bogu: molitvom shvaćaju kakav je Božji plan za njihov život i ostvaruju ga živeći ga u potpunosti, ispunjavajući poslanje koje Bog ima za svakoga.

2. Zašto nastojimo biti poslušni Bogu?

Među svim stvorenjima, čovjek je jedini kojeg je Bog stvorio na svoju sliku i priliku, što implicira da smo sposobni upoznati ga i voljeti te razumjeti poredak stvari koji je on uspostavio.

Čovjek gleda prema Bogu i u Njemu nalazi svoje ispunjenje, jer odnos između stvorenja i Stvoritelja shvaća kao ovisnost ljubavi: iz ljubavi smo rođeni i predodređeni smo ljubiti. I stoga, asimilirajući činjenicu da je cijeli poredak stvaranja usmjeren na svoje ispunjenje u Bogu, svaka se osoba osjeća pozvanom da slobodno traži božansko blaženstvo dok se prilagođava dobru koje je On uspostavio.

Poslušnost koju svako ljudsko biće mora živjeti oblikuje se u potrazi za poistovjećivanjem sa svojim Stvoriteljem, u spašavanju i omogućavanju da ta početna istovjetnost i sličnost zasjaju u

njegovom životu. Ali savršena slika Božja je Riječ, koja se utjelovila za naše spasenje i „u potpunosti očituje čovjeka samome čovjeku” (*Gaudium et spes*, 22,1). „U Kristu, Otkupitelju i Spasitelju, božanska slika izmijenjena u čovjeku prvim grijehom vraćena je u svoju izvornu ljepotu” (Katekizam, 1701). Posljedično, naše potpuno poistovjećivanje s Bogom prolazi kroz poistovjećivanje s Isusom Kristom. Krist je način koji nas sjedinjuje s Bogom. Mi smo djeca Božja u Kristu, djeca u Sinu. A naša nas sinovska savjest navodi da imamo istu raspoloživost u odnosu na volju Očevu kakvu je imao Krist. Po vjeri imamo pouzdanje da Krist, koji je Gospodar svega, i naš Gospodin, zna koje je naše pravo dobro i vodi nas k veličini i ljudskom dostojanstvu.

Krist nas potiče da ispunjavamo njegove zapovijedi, da se ponašamo

poput njega kao djeca Očeva i da ostanemo u njegovoj ljubavi:

Budete li slušali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi, kao što sam ja slušao zapovijedi svoga Oca i ostao u njegovoj ljubavi. Ovo sam vam rekao da imate moju radost i da vaša radost bude potpuna. (usp. Ivan 15, 10-11)

Krist je, ispunjavajući Očevu volju, otvorio nebesko kraljevstvo na zemlji, otkrio nam njegovo otajstvo i svojom poslušnošću izvršio otkupljenje (usp. *Lumen gentium*, 3). Motivacija kršćanina u traženju poslušnosti Bogu je u priznavanju ove kreposti kao vrhovnog puta za postizanje sreće na koju su djeca Božja pozvana.

Isus Krist nam predstavlja svjedočanstvo poslušnosti Ocu koja nas vodi do ljubavi među nama, budući da je dao svoj život za spasenje čovječanstva. S Kristom

božanska identifikacija na koju smo svi pozvani postaje opipljivija, budući da postajući kršćani postajemo djeca u Sinu Božjem. Tako poslušnost božanskoj volji dobiva na važnosti sinovske poslušnosti, koja nas može uvesti u božanski plan Otkupljenja, čineći nas suradnicima s Kristom, donoseći njegovu poruku spasenja čovječanstvu.

Razmatraj sa svetim Josemarijom

Sada (...) je dobra prilika da ispitamo naše želje za kršćanskim životom, za svetošću; reagirati činom vjere na naše slabosti, i pouzdajući se u Božju moć, donijeti odluku staviti ljubav u stvari našeg vremena. *Susret s Kristom*, 96.

Vjera nas vodi da prepoznamo Krista kao Boga, da Ga vidimo kao našeg Spasitelja, da se poistovjetimo s Njim, djelujući onako kako je On djelovao. *Susret s Kristom*, 106.

Bog nas poziva kroz zgone svakodnevnog života, u patnji i radosti ljudi s kojima živimo, u ljudskim borbama naših suputnika, u sitnicama obiteljskog života. Bog nas također poziva kroz velike probleme, sukobe i zadatke koji definiraju svako povijesno doba, privlačeći napore i snove velikog dijela čovječanstva. *Susret s Kristom*, 110.

Bog zahtijeva da, kada smo poslušni, iskazujemo vjeru, budući da se njegova volja ne očituje uz fanfare. Ponekad Gospodin kao tihim glasom, tamo u dubini savjesti, sugerira svoju volju: a potrebno je pažljivo slušati, taj glas prepoznati i biti mu vjieran. *Susret s Kristom*, 17.

3. Trebamo li slušati Crkvu?

Kroz povijest izraelskog naroda Bog ih je vodio prema životu u jedinstvu s

Njim. Kroz rituale i saveze, hebrejski narod naučio je postupati s Bogom. Važan korak bilo je prihvaćanje ploča zakona koje je Bog dao Mojsiju: bili su to zakoni koji su regulirali kako čovjekovo ophođenje s Bogom, tako i društvene odnose. Deset zapovijedi ukazuje na uvjete života oslobođenog ropstva grijehu. Dekalog je način života. (Katekizam Katoličke Crkve, br. 2057)

Nakon Kristova dolaska, Crkva je izdanak Božjeg naroda na zemlji i nastavlja nastojati ispuniti njegovu volju da izvrši njegov plan otkupljenja. Taj plan nije apstraktan, nematerijalan, već se, u skladu s našom prirodom – tijelom i dušom – oblikuje u djelima koja nam pomažu pronaći Boga u našim životima. Zato Crkva predlaže svojoj djeci način kako ispuniti volju Božju, prema onome što nalazimo u Bibliji i što su kršćani svih vremena razlučili: osim prirodnog zakona, postoje norme

koje pokreću naš duhovni život: ići na misu nedjeljom, činiti pokoru u određeno doba godine... Ovo su neke smjernice koje pokazuju kako kršćani žele ići naprijed. Tih je zapovijedi malo, jer Crkva očekuje da svaki kršćanin aktivno nastoji rasti u svom odnosu s Bogom, ali u isto vrijeme, kao dobra majka, u Crkvi nalazimo učenja koja nas vode.

Crkva ne želi "dodavati" propise, niti "izmišljati" nove zakone. Ona se ograničava na čuvanje onoga što je primila od Krista kako bi ljudima prenijela plodove spasenja (usp. *Lumen gentium*, br. 8), svjesna da sama mora slušati Boga kako bi ispunila svoje poslanje.

Razmatraj sa svetim Josemarijom

S radošću sam vidio mnoge duše koje su riskirale svoje živote – poput tebe, Gospodine, *usque ad mortem* – ispunjavajući ono što je od njih tražila volja Božja: posvetile su svoj

trud i svoj profesionalni rad služenju Crkvi, za dobro svih ljudi. *Susret s Kristom*, 19.

Nije moguće skrivati se iza naizgled pobožnih razloga da se drugima otme ono što im pripada: ako tko kaže: da, ja ljubim Boga, a mrzi brata svoga, lažac je. Ali onaj tko uskrati Gospodinu ljubav i štovanje - klanjanje - koji mu pripadaju kao Stvoritelju i našem Ocu također je prevaren; i tko odbija poslušati njegove zapovijedi, s lažnim izgovorom da su neke nespojive sa služenjem ljudima, jer sveti Ivan jasno upozorava da po tome znamo da ljubimo djecu Božju, ako Boga ljubimo i držimo njegove zapovijedi. Jer se Božja ljubav sastoji u tome da vršimo njegove zapovijedi; a njegove zapovijedi nisu teške. *Prijatelji Božji*, 166.

Ne shvaćam da može postojati prava kršćanska poslušnost ako ta

poslušnost nije dobrovoljna i odgovorna. Djeca Božja nisu kamenje ni leševi: oni su inteligentna i slobodna bića, i svi su uzdignuti u isti nadnaravni poredak, poput osobe koja zapovijeda. Ali svatko tko nema dovoljno kršćanske izobrazbe nikada neće moći ispravno upotrijebiti inteligenciju i slobodu - poslušati, kao i dati mišljenje. (...) Doduše, Duh Sveti razdjeljuje obilje svojih darova među članovima Božjeg naroda – koji su svi suodgovorni za poslanje Crkve – ali to nikoga ne izuzima, naprotiv, od dužnosti stjecanja te odgovarajuće doktrinarne obuke. *Razgovori*, 2.

4. S kojim raspoloženjem nastojimo biti poslušni Bogu?

Poslušnost Bogu duboko je povezana s nadnaravnim darom vjere, izrazom priznanja Stvoritelja i Oca koji je sve

utemeljio i koji nam prethodi u ljubavi. Pri razmatranju ove božanske logike javlja se odgovor čovjeka od sinovskog povjerenja koji je, drugačije i ne bi moglo biti, također prožet ljubavlju.

Bilo bi pogrešno smatrati da je poslušnost Bogu posljedica straha, kao da se nalazimo pred neumoljivom osobom koja nas kažnjava. Dosljednije je kršćanskoj vjeri priznati ga kao Dobrog Oca, čija je volja najbolja za njegovu djecu.

U Apostolskom pismu *Patris Corde* pape Franje, Crkva uzima kao primjer stav poslušnosti svetog Josipa, nazivajući ga Ocem u poslušnosti. Njegovo raspoloženje je djelatna vjera, s poslušnošću koja nema nikakve veze s konformizmom i koja ne dopušta da bude ponesena događajima, već se temelji na inteligentnom slušanju, iz kojeg je uspio postići stupanj istinske

mudrosti Gospodina da djeluje u skladu s božanskim nacrtima (usp. Sveti Josemaría, Susret s Kristom, 42).

Stoga ni kršćanska poslušnost nije slijepa, jer Božja volja nije proizvoljna, nego se očituje u životu svakoga čovjeka životom duboke molitve. Raspoloženje aktivne vjere popraćeno je pružanjem sredstava za otkrivanje Božje volje, koja zatim aktivno naređuje razumijevanje i volju da je slijedimo i prihvatimo posljedičnu odgovornost u svakom činu poslušnosti. Konačno, ovo je raspoloženje uvijek ponizno, jer poslušnost je poniznost volje. (Put, 259)

Razmatraj sa svetim Josemarijom

Sada, kad ti je teško slušati, sjeti se svog Gospodina, «*factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis*» - poslušan do smrti, i to smrti na križu! *Put*, 628

O, moći poslušnosti! Genezaretsko jezero uskratilo je svoje ribe mrežama Petrovim. Cijele noći uzalud. - Sad, poslušan, bacio je ponovno mrežu u vodu i uloviše «*piscium multitudinem copiosam*» - veliku množinu riba. - Vjeruj mi! Čudo se ponavlja svakoga dana. *Put*, 629

Gospodin nam ne taji da ta poslušnost volji Božjoj zahtijeva odricanje i predanje, jer ljubav ne traži prava: ona želi služiti. On je prvi prošao stazom. Isuse, kako si poslušao? *Usque ad mortem, mortem autem crucis*, do smrti i smrti na križu. Treba izaći iz sebe, zakomplicirati si život, izgubiti ga za ljubav Boga i duša. *Susret s Kristom*, 19

Poslušaj bez tolikih beskorisnih cjepidlačenja... Pokazati žalost ili neraspoloženje pred izvršavanjem neke naredbe prilično je znatan

nedostatak. Ali samo osjećati tako, ne samo da nije krivica, dapače, to može biti prigoda za veliku pobjedu, kruna jednog čina herojske kreposti. Nisu to moje izmišljotine. Sjećaš se?

Evandjelje pripovijeda o jednom ocu obitelji koji je isto naložio dvojici svojih sinova... Isus se raduje nad onim koji je, iako je činio poteškoće, izvršio zapovijed! Raduje se, jer je disciplina plod Ljubavi. *Brazda, 378*

5. Je li poslušnost suprotna slobodi?

Drugi vatikanski sabor kaže da je „istinska sloboda eminentni znak božanske slike u čovjeku. Bog je htio prepustiti čovjeka u ruke njegove vlastite odluke kako bi spontano tražio svoga Stvoritelja i, slobodno prijanjajući uz njega, postigao punu i blaženu savršenost” (Gaudium et

spes, br. 17). Stoga sloboda „postiče svoje savršenstvo kada je naređena Bogu, našem blaženstvu” (Katekizam Katoličke Crkve, br. 1731). Sloboda ima kao svoj uvjet odsutnost vanjske i unutarnje prisile, ali njezino se vršenje sastoji od ljubavi, u autonomnom pristajanju na ono što je poznato kao dobro. Sloboda koja prijanja uz istinsko dobro ispravno se vrši, uz dobro uređeno blaženstvu koje nam je Bog pripravio, a koje će dobiti samo oni koji slobodno prihvaćaju spasenjsko djelovanje Božje u Kristu. Doista, naši nas izbori približavaju ili udaljavaju od Boga, čine nas sretnijima kad činimo dobro, ili nesretnima kad ga odbacujemo i bираmo nešto neuredno.

Nauk Krista i Crkve nam pokazuju gdje je pravo dobro. Tko voli Boga autonomno, prijanja uz tako poznato dobro. Time se ne oduzima sloboda, jer tko god radi ono što voli, ponaša

se slobodno. Ono što je u pitanju nije biti više ili manje slobodan, nego voljeti dobra koja u potpunosti zadovoljavaju ljudsko srce i vode u vječno blaženstvo. Iz te perspektive poslušnost je put do slobode koji vodi do ljudske i kršćanske punine čovjeka. Sloboda bi se mogla koristiti i za uništavanje sebe ili drugih, ali ta sloboda nije ljudska ni kršćanska vrijednost. To je samo tužna i tragična mogućnost.

Sinovska poslušnost je uvijek besplatna, čak i u teškim stvarima, jer, osim što je izabrana jer prepoznajemo ono što nam je zapovjedbno kao dobro, ona je također potaknuta ljubavlju prema Onome koji nam je dao zapovijed: „Ako me ljubiš, ispunit ćeš moje zapovijedi.” (Ivan 14, 15). Tko voli, nastoji se poistovjetiti s voljenom osobom: „Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla” (Iv 4,34); „Oče, ako hoćeš, uzmi ovu čašu od mene;

Ali ne moja, nego tvoja volja neka bude“ (Lk 22, 42).

Razmatraj sa svetim Josemrijom

Veritas liberabit vos; istina će vas osloboditi. Koja je to istina koja počinje i dovršava put slobode u čitavom našem životu? Sažet ću to za vas, s radošću i sigurnošću koje proizlaze iz odnosa između Boga i njegovih stvorenja: znajući da smo izašli iz Božjih ruku, da smo predmet sklonosti Presvetog Trojstva, da smo su djeca tako velikog Oca. Molim svoga Gospodina da se odlučimo to ostvariti, da u tome uživamo iz dana u dan: tako ćemo djelovati kao slobodni ljudi. Ne zaboravite: tko ne zna da je dijete Božje, ne poznaje njegovu najintimniju istinu i nema u svojim djelima vlasti i gospodstva onih koji ljube Gospodina iznad svega. *Prijatelji Božji*, 26.

Sloboda dobiva svoje autentično značenje kada se ostvaruje u službi

istine koju spašava, kada se troši u traženju beskrajne Božje ljubavi koja nas oslobađa od svakog ropstva.

Prijatelji Božji, 27.

Ništa nije lažnije od suprotstavljanja predanja slobodi, jer predanje dolazi kao posljedica slobode. *Prijatelji Božji, 30.*

Ljubiti znači... ne gajiti nego samo jednu misao, živjeti za ljubljenu osobu, ne pripadati sebi, biti sretno i slobodno podređen dušom i srcem tuđoj volji... i u isto vrijeme svojoj vlastitoj. *Brazda, 797.*

Kraljevstvo Kristovo je Kraljevstvo slobode: ovdje nema slugu osim onih koji se slobodno okuju, za ljubav Božju. Blagoslovljeno ropstvo ljubavi, koje nas čini slobodnima! Bez slobode ne možemo uzvratiti milost; Bez slobode se ne možemo slobodno predati Gospodinu, s najnadprirodnijim razlogom: jer tako osjećamo. *Susret s Kristom, 184.*

Čin poistovjećivanja s Voljom
Božjom: Hoćeš li to, Gospodine?... Ja
također to hoću! *Put*, 762.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/zasto-krscani-nastoje-
slusati-boga/](https://opusdei.org/hr-hr/article/zasto-krscani-nastoje-slusati-boga/) (27.03.2025.)